

[Veistrup.]

vort Militærvæsens Ordning. Det vilde derfor være meningsløst, om man i Dag holdt Generalprøve paa det, man ønsker at sige, naar det endelige Forslag kommer til at foreligge for os. Spørgsmaalet er saa simpelt som vel muligt. Man spørger ganske simpelt: Vil man gaa ind for en Besparelse paa 2½ Mill. Kr. til disse ekstraordinære Bevillinger, eller vil man det ikke. Dette er Spørgsmaalet klart og koncist, og som Forholdene ligger herhjemme, kan Spørgsmaalet ikke siges at være uberettiget. Alle ved, at vi tilstræber en Nyordning, og alle Partier er i Virkeligheden enige om, at den Ordning, vi har i Øjeblikket, ikke lader sig opretholde. Selv om man ikke vil anerkende de Teorier, som Regeringen og Regeringspartierne har lagt til Grund for en Nyordning af vort Militærvæsen, er der ingen, som kan mene, at den bestaaende Ordning kan opretholdes. Alle erkender denne Ordnings Sammenbrud; vi lever under en Ordning, som ingen Ordning er. Men at man saa vedblivende vil ofre Million paa Million til ekstraordinære Anskaffelser med den bestaaende Ordning som Grundlag, synes jeg er fuldkommen uforstaaeligt.

Det er den saglige Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er de økonomiske Forhold for Tiden. Vi har i Øjeblikket til Behandling et Forslag om Krisehjælp. I 14 Dage har Udvalget drøftet, om der var Mulighed for at ofre 1⅔ Mill. Kr. af Statskassen til arbejdsløse og sultne Mennesker. I denne Tid gaar Diskussionen om Krisen, særlig Landbrugskrisen, Landet over som ingen Sinde før, og jeg vil tro, at det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, er klar over, at Diskussionen om denne Krise foregaar i en Udstrækning som ingen Sinde tidligere. Saa kommer Ministeren med et Forslag om at spare 2½ Mill. Kr. af de ekstraordinære Bevillinger, som man vedtog i 1923. Man skulde tro, at Bevillingsmyndighederne under disse Forhold med Kyshaand vilde have modtaget et saadant Tilbud fra den Mand, der sidder som ansvarlig Minister med Hensyn til Forsvarsvæsenet her i Landet, og det saa meget mere, som dette ikke rokker ved Lovens Forudsætninger. Naar man tager tilbørligt Hensyn til Kronekursen, som den var paa det Tidspunkt, da Loven blev vedtaget, ændrer man overhovedet ikke ved de Forudsætninger, som den Gang var til Stede. Forholdet synes imidlertid at være det, at naar der er Tale om Militærbevillinger, saa kan der overhovedet ikke røres ved dem, saa giver man alt, hvad der hedder Krone-

kurs, Tilpasning og deslige, en god Dag. Man fejrer, om jeg saa maa sige, med en flot Haandbevægelse Ministerens Sparsommelighedstilbud ned af Bordet og siger: Her er der ikke Tale om, at der kan spares. De Beløb, som man vedtog paa det givne Tidspunkt under helt andre Forudsætninger, skal vi fortsætte med at yde. Ja, forstaa det hvem som kan!

Den højtærede Minister motiverede Forslaget meget vel og udtrykte det forfængelige Haab, at Forslaget ogsaa maatte finde Tilslutning i de andre Partier, formodentlig ud fra det gamle Ord, at et godt Ord altid finder et godt Sted. Men her havde den højtærede Minister forregnet sig. Om man faar aldrig saa mange eller saa gode Ord, selv i det overvejende og regulerende Ting, hjælper det alligevel ikke. Overvejelserne har sikkert fundet Sted i det andet høje Ting, og derfor er det haabløst at tænke sig, at de Partier, som har Flertal i dette høje Ting, skulde gaa ind i Overvejelser om Nedgang i Militærudgifterne. Der var hos den ærede Ordfører for Venstre en svag Antydning af, at han var ked af at se disse gamle Bekendte igen. Man er jo ellers i Almindelighed glad ved at hilse paa gamle Bekendte, men jeg havde som sagt Følelsen af, at det ærede Medlem ikke syntes, det var saa forfærdelig behageligt at hilse paa disse gamle Bekendte, og jeg vil derfor henvende mig til det ærede Medlem at skaffe sig dem fra Halsen, ved at Forslaget vedtages. Saa vil det ærede Medlem blive fri for at hilse paa dem oftere; men i modsat Fald vil det ærede Medlem utvivlsomt adskillige Gange komme til at hilse paa den Art gamle Bekendte. I øvrigt synes jeg, at det, naar man fra den Side taler om Tilpasning, er en ejendommelig Maade man begynder Tilpasningen paa, og jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om hans Form for Tilpasning bestaar i, at han, naar Ministeren tilbyder Bevillingsmyndighederne at spare 2½ Mill. Kr. paa ekstraordinære Bevillinger, flot fejrer Tilbudet til Side og siger: Det kan der ikke være Tale om?

Det er udtalt baade af den ærede sidste Taler (Ellinger) og af den ærede Ordfører for Venstre (Hauch), at man er nødt til at stille sig, som man gør, fordi Fordringerne til de militære Ting, der skal anskaffes, stiger. Ja, jeg havde nær sagt: Det er en bekvem Maade at ordne den Sag paa, hvis Militæret blot kan komme og sige: Nu er Fordringerne steget ganske betydeligt, og derfor er det umuligt at spare noget som helst. Jeg synes, det er umuligt at anerkende Berettigelsen af en saadan Begrun-